

BJØRN
SORTLAND

TIMO
PARVELA

PASI
PITKÄNEN

KEPLER62

KIRJA YKSI: KUTSU

WSOY

KEPLER62

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

The background is a stylized illustration of a mountain valley. The mountains are rendered in shades of light blue and white, with soft, painterly textures. The foreground is a lush green valley with long, dark green grass blades in the lower corners. In the distance, two small figures are visible on a path or riverbed. A long, thin line extends from the top of the page down to the figures, ending in a small, dark, kite-like object floating in the sky. The overall style is soft and artistic.

TIMO PARVELA
BJØRN SORTLAND

KUVITUS
PASI PITKÄNEN

**KIRJA YKSI:
KUTSU**

*Tekijät kiittävät
WSOY:n kirjallisuussäätiötä*

Teksti © Timo Parvela, Bjørn Sortland 2015
Kuvitus © Pasi Pitkänen 2015
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Werner Söderström osakeyhtiö 2015
Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen ja Riikka Turkulainen

ISBN 978-951-0-41258-9

Painettu EU:ssa

1.

Poika otti omenan. Valvomossa istuva iäkäs vartija huokaisi syvään. Arviolta kolmetoistavuotias omenavaras tuijotti röyhkeästi suoraan valvontakameraan. Vartija nousi, kohotti sinisiä virkahousujaan ja löntysti kohtaamaan ikäisekseen isokokoisena, roikkuviin housuihin ja liian suureen takkiin pukeutuneen kaverin, jonka sotkuihin ja oljenkeltainen tukka näytti siltä kuin siihen olisi iskenyt kolmosluokan pyörremyrsky.

Pojan kurtussa olevat kulmat ja varautunut asento toivat vartijan mieleen villipedon. Ketun tai nädän tai mitä niitä nyt olikaan. Petoja, jotka liikkuvat valon ja varjon rajamailla. Silti pojassa oli samalla myös jotain kunnioitusta herättävää. Silmät. Ne olivat jäänharmaat, avoimet ja rehelliset, jollain tapaa häiritsevän läpitunkevat.

Poika seiso i yhä hedelmäosastolla omena kädessään. Ei yrittänyt paeta mihinkään. Vartijan tullessa paikalle hänen äreä ilmeensä suli ja muuttui hieman ilikuriseksi, melkein riemastu-

neeksi, aivan kuin hän olisi kohdannut vanhan kaverinsa.

– Oletko koskaan kuullut hyvän ja pahan tiedon puusta? vartija kysyi.

– Häh?

– Jos haukkaa siitä poimittua hedelmää, saa tietää hyvästä ja pahasta.

Poika katsoi vartijaa rävähtämättä silmiin. Vartija huokaisi.

– Se ei ole välttämättä hyvä asia. Ei ole hyvä tietää liian paljon. Ei varsinkaan lasten.

Edelleen vartijaa tuijottaen poika nosti hitaasti hedelmän ja haukkasi siitä palan. Hän ummisti silmänsä ja mutusteli hedelmää nautiskellen.

Kaistapää, vartija ajatteli. Pojan röyhkeys ja uhmakkuus eivät olleet tavallista nuorten uhmaa. Siinä oli muutakin.

– Älä pakota minua tekemään mitään epämiellyttävää, vartija melkein aneli.

Poika haukkasi omenasta uuden palan ja asetteli sitten puoliksi syödyn hedelmän huolellisesti takaisin omenakeon päälle. Sitten hän hymyili ja nosti kädet eteensä kuin käsirautoja odotellen.

– Hyvä on. Itsepä tätä halusit, vartija tuhahti. Hän harppasi pojan luo, nappasi tätä olkapäästä ja käsivarresta ja kiidätti sitten tavaroita pursua-

vien hyllyjen välistä kassoille ja niiden ohi hälytinporteille, jotka pärähtivät soimaan. Vartija käänsi pojan kasvot itseensä päin.

– Tyhjennä taskusi, vartija komensi ja puristi pojan olkapäätä niin, että tämän kasvot vääntyivät irvistykseen. Poika ei tehnyt elettäkään, joten vartija työnsi toisen kätensä pojan parkatakin valta-vaan taskuun ja poimi sieltä foliopaperiin käärityn tietokonepelin. Sen uuden, jota kaikki kersat halusivat pelata. Poika ei näköjään tiennyt, että hälytinjärjestelmää oli muutettu. Vanha foliotempu ei enää tepsinyt.

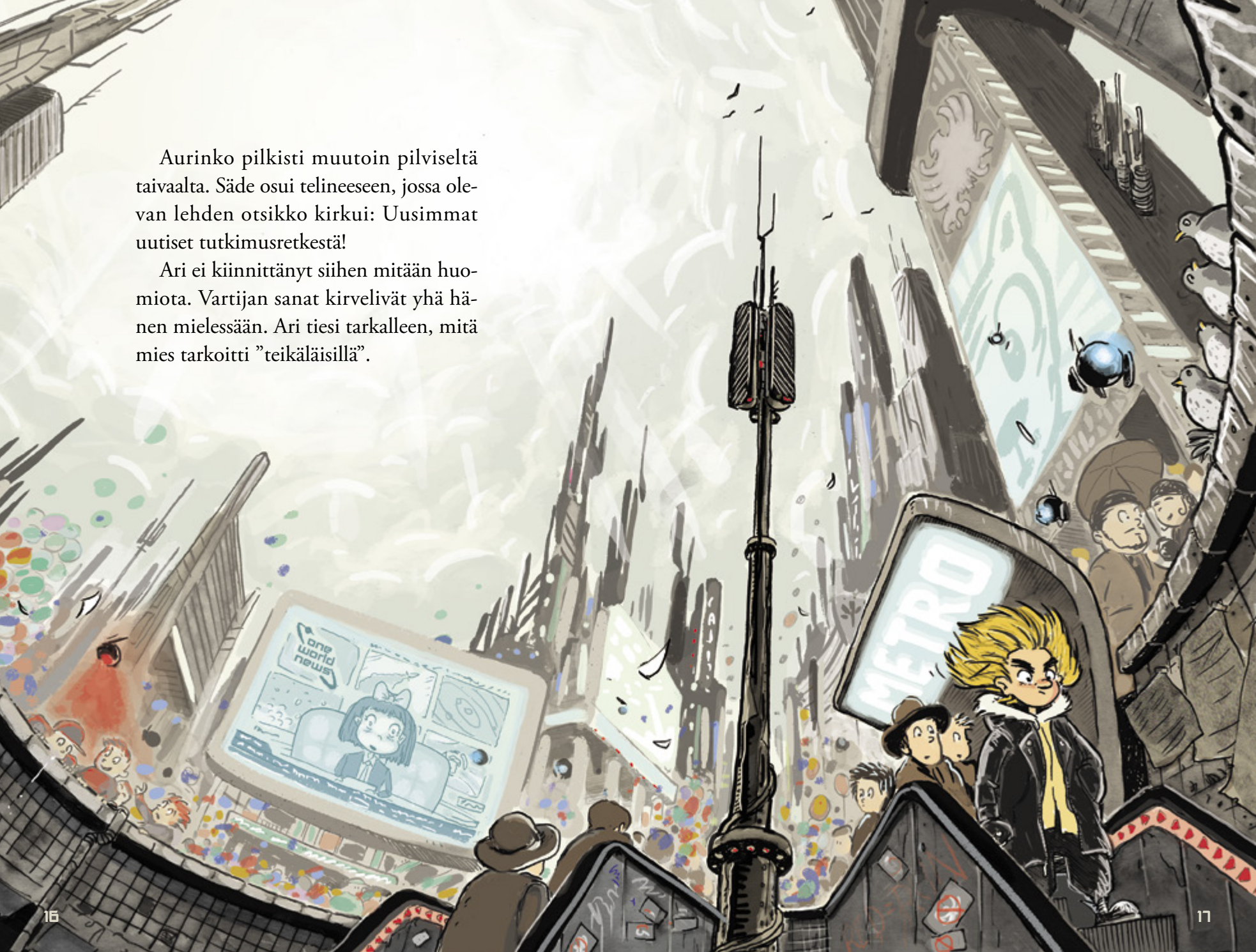
– Minä en todellakaan ymmärrä, mikä tässä pelissä teitä kiehtoo. Luulitko tosiaan, että saisit pitää tämän? Ja nyt... ala vetää! Teikäläisillä ei ole mitään asiaa tänne. Minä en halua nähdä sinua kaupassani enää ikinä.

Vartija tönäisi varasta selkään niin kovaa, että tämä säilytti tasapainonsa vain vaivoin. Pojan ilme vääntyi uhmakkaaksi ja harmaiden silmien eteen laskeutui sumupilvi. Vartija puisteli päätään ja naurahti äänellä, joka muistutti metallin kirskahtusta. Poika painoi päänsä ja lähti puskemaan vastatuuleen.

Ari nosti päänsä ja huokaisi. Se oli ollut niin lähellä. Peli oli ollut jo melkein hänen.

Aurinko pilkisti muutoin pilviseltä taivaalta. Säde osui telineeseen, jossa olevan lehden otsikko kirkui: Uusimmat uutiset tutkimusretkestä!

Ari ei kiinnittänyt siihen mitään huomiota. Vartijan sanat kirvelivät yhä hänen mielessään. Ari tiesi tarkalleen, mitä mies tarkoitti ”teikäläisillä”.

2.

Kotona oli hiljaista. Tietysti oli. Isä ei ollut koskaan asunutkaan siellä, ja äiti oli taas etsimässä töitä, ruokaa, parempaa elämää, mahdollisuutta, oikeastaan mitä vain muutosta.

Ne retket kestivät yhä kauemmin, sillä eivät he ainoita köyhiä olleet, eivät tosiaankaan.

Yhä harvemmalla oli varaa tehdä ostoksia sellaisessa kaupassa, jossa Ari oli juuri vierailut. Hedelmät olivat ylellisyyttä siinä missä uudet vaatteet, tuore maito ja leipäkin. Tavallisten ihmisten ruoka oli tiivisteitä, säilykkeitä ja maissia. Aina vain maissia, jota sentään riitti kaikille.

Mutta Ari ei ajatellut nyt ruokaa. Peli, se oli jo ollut hänen hyppysissään. Hän oli koskenut sen kiiltävää pakettia ja tuntenut hetken voitonriemua, kunnes typerä vartija pilasi kaiken. SE peli. Kaikkien pelien peli. Maailman hienoin ja samalla vaikein tietokonepeli ikinä. Kepler62. Siitä puhuttiin kaikkialla, mutta siitä huolimatta sitä oli vaikea saada käsiinsä. Peliä ei voinut edes ladata netistä. Se piti saada, löytää tai ostaa.

Ari heitti takin tuolin selkänojalle. Lattialla lojui koulureppu, jonka sisältö oli levinnyt ympäriinsä aivan kuin pommi olisi räjähtänyt sen sisällä.

– Sinun pitäisi pitää parempi huoli tavaroistasi, Ari huikkasi ja alkoi kerätä tavaroita takaisin reppuun. Edelleen oli hiljaista, mutta Ari tiesi, että pikkuveli oli kotona.

– Ei meillä ole varaa ostaa sinulle uusia koulutavaroita, jos hukkaat tai rikot nämä, hän jatkoi puhumista näköjään itsekseen.

Ripustettuaan repun eteisen naulaan Ari latoi saaliinsa pöydälle: mandariineja hupparin hupusta, housun lahkeeseen litistetty paahtoleipäpaketti, purkki mehua, kaksi tikkaria. Jostain Arin selän takaa työntyi hento käsi, joka tarttui toiseen makeiseen, mutta Ari oli nopeampi. Hän läppäsi käden pois ja työnsi herkun taskuunsa.

– Syöt ensin jotain terveellistä. Hedelmän vaikka.

Joni seisoj Arin selän takana ja piteli kirvelevää kättään loukkaantuneena. Hänen suunsa oli tiukkana viivana, ja tummat silmät leimusivat. Kukaan ulkopuolinen ei olisi arvannut heitä veljeksiksi. Joni oli tummaihoiainen, ikäisekseen pienikokoinen, ja hänen hiuksensa olivat kuin tiukalle syherölle väännettyä piikkilankaa.

Ari puolestaan oli iso ja vaalea. Selitys oli tietysti eri isissä, mutta veljeksiä he silti olivat.

– Sinun on huolehdittava siitä, että syöt terve...

Arin lause katkesi, ja hänen silmänsä melkein pullistuivat päästä, kun hän huomasi pakkauksen veljensä kädessä.

– Onko tuo se, miltä se näyttää? Ari kysyi.

– On.

– Saanko minä...?

– Et.

Pikkuveljen käsi ojentui. Ari huokaisi ja nau-rahti. Hän kaivoi toisen tikkareista takkinsa tas-kusta.

– Vaihtokauppa?

Pikkuveli nyökkäsi vakavana ja ojensi pelin.

– Mutta se on minun. Sinä saat vain katsoa sitä.

Peli. Kepler62. Ari ei voinut uskoa silmiään. Hän pyöritteli pakettia kädessään varovasti kuin se olisi ollut maailman haurainta lasia. Hänen kä-dessään oli peli, jota kukaan ei vielä ollut läpäissyt. Peli, jonka ympärillä liikkui hurjia huhuja. Joi-denkin mukaan siihen oli piilotettu salainen ta-so, ylimääräinen kenttä viimeisen kentän jälkeen. Ja vieläkin hurjempi huhu oli liikkeellä: ne, jot-ka läpäisivät pelin, saivat kutsun. Millaisen kut-sun? Minne? Mitä se tarkoitti? Kukaan ei tiennyt. Muutos, se sama jota äitikin etsi. Palkinto, jo-ka muuttaisi elämän. Ja nyt tuo peli oli heillä ko-tona. Se ei ollut pelkkä peli. Pikemminkin se oli pääsylippu.

– Mistä ihmeestä sinä tämän sait? Ari kysyi ka-teellisena.

– Yhdeltä naiselta.

– Naiselta?

– Niin. Hän antoi sen minulle.

– Antoi? Noin vain? Ari pudisti päätään epä-uskoisena.

– Jep. Ja hän antoi minulle myös limun, ko-kiksen.

– Eikä.

– Antoi, katso vaikka.

Joni kaivoi repustaan tyhjän limsatölkin. Ari otti sen ihmeissään käteensä. Limsatölkki maksoi nykyään suunnilleen saman verran kuin äiti sai ke-rättyä kokoon kuukaudessa. Ari ei ollut koskaan maistanut kokista, mutta oli tietysti kuullut sii-tä, kaikki olivat. Vielä äidin lapsuudessa kokis oli kuulemma ollut ihan tavallinen juoma.

– Joni, sinähän tiedät, ettei tuntemattomilta saa ottaa mitään. Ja varsinkaan ei saa pistää suuhunsa mitään sellaista, jossa ei ole hallituksen leimaa, ja tässä sitä ei todellakaan ole.

– C'mon. Olisitko itse kieltäytynyt kokiksesta? Sitä paitsi se oli ihan tavallinen nainen. Tosi mu-kava ja ystävällinen, aika nuori. Ei siinä ollut mi-tään vaarallista. Hän halusi antaa pelin ja juoman minulle, koska olin hänen mielestään söpö.

– Söpö?

– Niin.

– Pikemminkin höpö.

– Olet vain kateellinen, kun et itse ole yhtä söpö.

Ari katseli veljeään, jonka silmät hehkuivat in-nostuksesta ja onnesta. Kyllä, Joni oli söpö. Ehkä kyseessä oli joku rikas kersa, joka halusi huvitella

köyhien kustannuksella. Tehdä päivän hyvän työn. Sellaisiakin oli.

– Kuulitko sinä siitä tutkimusretkestä? Joni kysyi.

– Mistä?

– Ne aikovat lähettää avaruusaluksia tutkimaan jotain planeettaa. Kaikki puhuvat siitä. Siellä voi olla elämää.

– Ei se meitä koske.

– Kuinka niin? Joni hämmästy.

– Se on kuitenkin vain rikkaita varten niin kuin kaikki muukin hyvä. Ne voivat ostaa paikan siltä uudelta planeetalta, jos sellainen nyt edes on olemassa, Ari tuhahti.

– Mutta silti. Eikö sinua kiinnosta, mitä sieltä löytyy? Sehän on vähän sama juttu kuin se Kolu... Klo... Kolombo...

– Kolumbus.

– Niin. Se, joka löysi Amerikan. Ajattele, jos tuolla avaruudessa on kokonainen uusi maailma.

Veljekset tuijottivat toisiaan. Joni innostuksesta täristen, Ari suutaan mutristellen.

– Aiotko tosiaan pelata tuota peliä yksin? Ari kysyi.

– Arvaa, Joni hymyili.

– Annat siis minunkin pelata? Ari varmisti.

– Sinähän olet minun veljeni. Et kovin söpö, mutta veli silti.

Ari nyökkäsi ja virnisti. Hän avasi paketin ja työnsi levyn ikivanhaan ja naarmuuntuneeseen PlayStation kymppiin. Kepler62.

KEPLER62

KIRJA YKSI: KUTSU

Maapalla on ylikansoitettu ja sen luonnonvarat hupenevat. 13-vuotias Ari pitää huolta sairaasta pikkuveljestään Janista. He pelaavat yhdessä uutta, vaikeaa Kepler62-tietokonepeliä, jonka vain harvat pystyvät viemään läpi. Kukaan ei tiedä, mitä viimeisen tason suorittaneille tapahtuu – tai onko Kepler edes pelkkä peli. Huima seikkailu on alkamassa...

Suosikkikirjailijat Timo Parvela ja norjalainen Bjørn Sartland ovat yhdessä kuvittaja Pasi Pitkäsén kanssa luoneet kiehtovan maailman, jossa ystävyys punnitaan keskellä tuntematonta avaruutta. Kuusiosaisen sarjan kirjat ilmestyvät samanaikaisesti Suomessa ja Norjassa.

BE PART OF THE STORY

– LÄHDE MUKAAN HURJAAN AVARUUSSEIKKAILUUN!

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 412589

L85.12 ISBN 978-951-0-41258-9

